

Kraj iznesenog ukazuje se neodlučnim koliko je kamiona došlo radi utovara pred skladište tuženoga.

Iz ovih je razloga, a ne iz onih koje navodi tuženi i prihvaća prvostepeni sud, tužiteljevo potraživanje neosnovano.

Stoga je žalbu tužitelja trebalo odbiti i potvrditi prvostepenu presudu u pobijanom dijelu.

V.V.

Bilješka.- U gornjoj presudi je sud raspravljao samo u okviru tužbenog zahtjeva, naime o naknadi za čekanje kamiona na utovar. Kako tog čekanja nije ni bilo, logično je da se tuženoga nije moglo obvezati da plati naknadu za čekanje. Medjutim, ovo nikako ne oduzima tužitelju pravo da zahtijeva naknadu štete koja mu je prouzročena činjenicom da slagač nije u skladu s ugovornom obvezom na vrijeme izvršio utovar. Ne treba posebno ni isticati da bi u tom slučaju tužitelj morao dokazati činjenično stanje koje mu daje pravo zahtijevati naknadu štete.

B.J.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. V-Sl-2673/76-2
od 4.IV 1977.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Zdenko Antić, prof.dr Branko Jakaša

Plaćanje lučke naknade za iskrcaj tereta iz broda - Ovu je naknadu dužan platiti brodar broda iz kojega je teret iskrčen - Također i u slučaju kada je brodar koji je ujedno prodavalac iskrčanog tereta sa svojim kupcem ugovorio da će lučku naknadu za iskrcaj tereta platiti kupac

Tužitelj "Luka" potražuje od tuženog brodara isplatu iznosa od din. 3.570.- spp na ime lučke naknade za iskrcajni pijesak iz broda u luci Rijeka.

Tuženi brodar priznaje da je doista izvršio iskrcavanje pijeska iz broda. Ističe i to da mu tužitelj zaračunava naknadu točno prema predviđenoj tarifi. Medjutim, protivi se plaćanju te naknade iz razloga što je on, tj. tuženi, svojim sukontrahentima sav taj pijesak prodao uz

transportnu klauzulu "franco brod". Odatle izvodi zaključak da tužitelj treba naplatiti lučke naknade od sukontrahenata tuženoga, a ne od tuženoga.

Prvostepeni sud je nakon izvedenih dokaza (pregleda utuženih računa i izvoda iz tužiteljeve tarife o lučkim naknadama) i provedene rasprave, donio presudu kojom je obvezao tuženoga na plaćanje cijelog utuženog iznosa.

Tuženi je pravodobno podnio žalbu protiv prvostepene presude zbog pogrešne primjene procesnog i materijalnog prava i predlaže da se ista preinači i tužbeni zahtjev odbije. Smatra da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je tuženoga obvezao na plaćanje lučke naknade.

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz slijedećih razloga:

U ovoj pravnoj stvari radi se o sporu male vrijednosti u smislu odredbe člana 481/b ZPP, jer vrijednost spora ne prelazi svotu od din. 5.000.-

Prema izričitoj odredbi člana 436/k ZPP presuda donesena u sporovima male vrijednosti ne može se pobijati zbog žalbenog razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa se stoga navodi žalbe u pogledu ovog žalbenog razloga ne mogu uzeti u obzir.

Na utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio materijalno pravo. Naime, iz utvrđene činjenice da je brod tuženoga izvršio iskrcaj tereta u luci po članu 48, stav 2. Zakona o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima ("Narodne novine SRH" br.19/74), i po odredbi Tarife Luke Rijeka o naknadama za korištenje luke koje plaćaju organizacije koje obavljaju privrednu djelatnost na području luke, proizlazi da tužitelj ima pravo da tuženome - brodaru zaračunava naknade po ukrcajnoj ili iskrcajnoj toni tereta. Stoga je neodlučna okolnost što je u pogledu obveze plaćanja naknade "Luci" ugovoreno između broдача i naručitelja prijevoza - sukontrahenata tuženoga - tko će od njih platiti "Luci" lučke naknade.

V.V.

Bilješka.- Ova presuda ima načelno značenje. Izražava princip da je za plaćanje lučke naknade obvezan brodar i to bez obzira na njegove ugovorne odnose sa svojim sukontrahentom. U ovom slučaju brodar s jedne i naručitelj prijevoza, koji je ujedno bio i kupac preveženog tereta, s druge strane, bili su vezani dvostrukim ugovorom - naime ugovorom o kupo-

prodaji i ugovorom o prijevozu. Ugovorne klauzule o snošenju lučkih i drugih troškova mogu proizlaziti iz jedne i druge vrste poslova. Za luku je irelevantno iz kojeg posla odnosna klauzula proistjeće. Treba posebno naglasiti da se radi o lučkoj naknadi za korištenje obale u svrhu iskrcaja tereta. Medjutim potpuno je druga situacija za plaćanje naknade slagaču za izvršen iskrcaj. Tu je naknadu dužan platiti onaj koji je sa slagačem sklopio ugovor o iskrcaju, a ne brod kao takav. Ni u ovim odnosima nije relevantno što je u pogledu ovog plaćanja ugovoreno između brodarka i njegovih sukontrahenata.

B.J.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. III-S1-351/77-2
od 27.IV 1977.

Vijeće: Ivo Bešker, Gavro Badovinac, prof.dr Velimir Filipović

Povreda carinika na brodu - Brodar nije odgovoran za povredu carinika koji je prilikom carinskog pregleda pao u brodsko skladište, ako je u skladište ušao dok je ono bilo zamračeno a brodar nije prekršio propise o poduzimanju zaštitnih mjera - Brodar je dužan postaviti ograde na otvorima brodskih skladišta samo za vrijeme operacija ukrcaja i iskrcaja tereta, a ne i za vrijeme vršenja carinskog nadzora

Tužitelj je carinski službenik, a tuženi je brodar.

Medju strankama je sporno da li je tuženi brodar broda "Beltegeuse" dužan naknaditi tužitelju 301.000.- din. na ime naknade štete nastale uslijed tjelesnih povreda koje je tužitelj zadobio padom u skladište odnosno broda prilikom carinskog pregleda.

Prvostepeni sud pobijanom presudom odbio je tužitelja u cijelosti sa zahtjevom i osudio ga da plati tuženom parnični trošak od din. 5.400.- iz razloga, jer je nakon provedene rasprave i izvedenih dokaza našao da do pada tužitelja u brodsko skladište, a time i do tjelesnih povreda, nije došlo krivnjom tuženog brodarka odnosno osoba za koje tuženi brodar odgovara. Iz nesporno utvrđenih činjenica slijedi da je tužitelj dana 15.XI 1972. g. u svojstvu carinskog radnika bio na tužiteljevom brodu i da je prilikom carinskog pregleda broda i to baš skladišta br.5 pao